

Sygn. akt III UK 240/04

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski

w sprawie z wniosku L. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - Oddziałowi w R.
o wcześniejszą emeryturę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 18 lutego 2005 r.,
na skutek kasacji wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w R.
z dnia 15 września 2004 r., sygn. akt III AUa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 15 września 2004 r., III AUa .../04, Sąd Apelacyjny w R. oddalił apelację L. M. od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R. z dnia 30 kwietnia 2004 r., III U .../03, oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w R. z dnia 24 września 2002 r., wstrzymującej ubezpieczonej wypłatę emerytury.

Wyrok ten kasacją zaskarżyła ubezpieczona. Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji wskazała na "potrzebę eliminacji zaskarżonego wyroku sądu pierwszej i drugiej instancji z obrotu prawnego, jako wadliwych, mając na uwadze w szczególności ochronę prawa słusznie nabytych wskutek działania przez skarżącą jako strona postępowania w dobrej wierze". Skarżąca podniosła

też, że "zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem art. 379 pkt 5 k.p.c. w związku z naruszeniem przez organ rentowy na etapie wznawiania przez niego postępowania z urzędu w trybie art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. i równoczesną obrażą treści art. 149 § 1, 151 § 1 pkt 2 oraz art. 9 i 10 k.p.a. w związku z art. 124 Ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS". Skarżąca wskazała również na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a mianowicie "czy w sprawie, jeszcze przed wydaniem decyzji pierwszorzadowej przez ZUS, dokumentacja w postaci "Karty Historii Choroby" nie wymagana do przedłożenia przez skarżącego, na której oparto zaświadczenie lekarskie dołączone do wniosku emerytalnego jest, jak obecnie utrzymuje organ rentowy ujawnioną obecnie dokumentacją, czy też dokumentacją już istniejącą w chwili ustalania przez ZUS prawa do emerytury w świetle uchwały z dnia 5.06.2003 r., sygn. akt III UZP 5/03".

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne lub potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości (art. 393 § 1 pkt 1 i 2 w związku z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.), polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, wyjaśnieniu dlaczego jest ono istotne, albo na określeniu, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (postanowienie z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; postanowienie z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151). Istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 393 § 1 k.p.c. musi dotyczyć podstaw kasacji (postanowienie z dnia 20 lutego 2003 r., I CK 388/02, BSNIC 2003 nr 10, s. 44) oraz występować w ustalonym stanie faktycznym sprawy (wyrok z dnia 13 listopada 2002 r., I CK 213/02, LEX nr 74415).

Oczywiście bezzasadny jest zarzut kasacji naruszenia przez organ rentowy przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, w tym zarzut nieważności postępowania oparty na art. 379 pkt 5 k.p.c. (wyrok z dnia 6 maja 1999 r., II UKN 616/98, OSNAPIUS 2000 r. nr 14, poz. 554). Dotyczy to także zarzutów odnoszących się do naruszenia przepisów postępowania przez organ rentowy.

Kasacją zaskarża się bowiem wyrok sądu drugiej instancji i dlatego podstawę kasacji mogą stanowić tylko zarzuty dotyczące postępowania przed tym sądem (por. wyrok z dnia 28 listopada 1997 r., II UKN 362/97, OSNAPiUS 1998 nr 18 poz. 552; wyrok z dnia 4 kwietnia 1997 r., II UKN 50/97, OSNAPiUS 1998 nr 1, poz. 29; postanowienie z dnia 21 stycznia 2000 r., II UKN 322/99, OSNAPiUS 2001 nr 18, poz. 571). Przed Sądem drugiej instancji skarżąca nie była pozbawiona możliwości obrony swych praw.

W uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 5 czerwca 2003 r., III UZP 5/03 (OSNP 2003 nr 18, poz. 442; OSP 2004 nr 7-8, poz. 84 z glosą K. Ślebzaka) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że odmienna ocena dowodów dołączonych do wniosku o emeryturę lub rentę, przeprowadzona przez organ rentowy po uprawomocnieniu się decyzji przyznającej świadczenie, nie jest okolicznością uzasadniającą wszczęcie z urzędu postępowania o ponowne ustalenie prawa do świadczeń na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.). Jednakże, ujawnienie przez organ rentowy, że przy wydaniu decyzji przyznającej prawo do świadczeń pominięto spełnienie jednego z wymaganych warunków, uzasadnia ponowne ustalenie prawa do świadczeń na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (wyrok z dnia 28 stycznia 2004 r., II UK 228/03, OSNP 2004 nr 19, poz. 341). Podstawą faktyczną zaskarżonego wyroku jest ustalenie, że wnioskodawczyni nie spełniała warunków, od których uzależnione jest prawo do emerytury, co zostało ustalone na podstawie dowodów z opinii biegłych, przeprowadzonych w postępowaniu sądowym. Nie chodzi więc o złożenie lub niezłożenie określonych dokumentów w poprzednim postępowaniu, ale o spełnianie przesłanek nabycia prawa do emerytury.

Sąd Najwyższy ocenił, że w sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 1 k.p.c., zwłaszcza wskazane przez skarżącą. Po rozważeniu przesłanek określonych w art. 393 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy uznał za uzasadnioną odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania, o czym orzekł na podstawie tych przepisów w związku z art. 393⁷ § 1 k.p.c.